

NO ET REFIÏS DE PETER PAN

JOHN VERDON

NO ET REFIÏS DE PETER PAN

Traducció d'Ernest Riera,
Albert Torrecasana i Marc Rubió

Proa

PROA
Col·lecció Beta

Primera edició: novembre del 2013

© 2013 John Verdon
© 2013 de la traducció: Ernest Riera, Albert Torrecasana i Marc Rubió

Títol original anglès: *Peter Pan must die*

Drets exclusius en llengua catalana:
Raval Edicions SLU, Proa
Pedro i Pons, 9-11, 11a planta
08034 Barcelona
www.proa.cat

ISBN: 978-84-7588-442-4
Dipòsit Legal: B-24574-2013
Composició: Edilínia, SL
Impressió: Romanyà Valls

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

Per a la Naomi

«Hi ha una marea en els afers dels homes;
si un s'hi llença al moment de la pujada
atrapa la fortuna. Mes si un deixa
que se li escapi, tot el gran viatge
de la vida es consum en aiguamolls
i en racons de misèria».

–*Juli Cèsar*, acte quart, escena III
(Traducció de Josep M. de Sagarra)

Molt abans que comencés a matar

Hi va haver una època en què somiava amb ser el cap d'estat d'una gran nació. Una potència nuclear.

Com a president, tindria el dit al botó nuclear. Amb un moviment del dit podria llançar míssils nuclears. Podria anihilar ciutats enormes. Podria posar punt final a la pesta humana. Podria esborrar tota la podridura i començar de nou.

Amb la maduresa, però, havia adquirit una perspectiva més pràctica, una visió més realista del que era possible. Sabia que no tindria mai el botó nuclear al seu abast.

Però hi havia altres botons disponibles. Primer un dia i després un altre, primer un botó i després un altre, es podia fer molta feina.

Mentre hi pensava –i durant la seva adolescència va pensar en ben poca cosa més– lentament va començar a prendre forma un pla per al seu futur. Va arribar a saber quina seria la seva especialitat: el seu art, el camp en què seria un expert, on buscaria l'excel·lència. I això no era poca cosa, perquè prèviament no havia sabut gairebé res d'ell mateix, no havia tingut consciència ni de qui ni de què era.

Tenia tan pocs records de res, abans dels dotze anys.

Només el malson.

El malson que tornava una vegada i una altra.

El circ. La seva mare, més petita que les altres dones. Les rialles terribles. La música dels cavallets. El gruny profund, constant, dels animals.

El pallasso.

El pallasso enorme que li va donar diners i li va fer mal.

El pallasso que esbufegava i amb un alè que feia pudor de vòmit.

I les paraules. Tan clares en el malson que les seves arestes eren igual d'esmolades que les del gel quan s'esmicola contra la pedra.

–Aquest és el nostre secret. Si ho expliques a algú, et tallaré la llengua i la donaré de menjar al tigre.

PRIMERA PART

Un assassinat impossible

CAPÍTOL 1

L'ombra de la mort

Al territori rural de les muntanyes Catskill, al nord de l'estat de Nova York, l'agost era un mes inestable, que trontollava d'una banda a l'altra entre les glòries lluminoses del mes de juliol i les tamborinades grises del llarg hivern que s'acostava.

Era un mes que podia erosionar la consciència del temps i de l'espai d'una persona. Semblava com si volgués alimentar la confusió d'en Dave Gurney sobre el lloc on se situava la seva vida: una confusió que havia començat amb la seva jubilació del Departament de Policia de Nova York feia tres anys i que s'havia intensificat quan ell i la Madeleine se n'havien anat a viure al camp, abandonant la ciutat on tots dos havien nascut, crescut, estudiat i treballat.

En aquells moments, una tarda ennuvolada de la primera setmana d'agost, amb tronades greus remugant lluny, pujaven per Barrow Hill, tot seguint les restes mig ofegades pel verd d'un camí de terra que enllaçava tres petites pedreres de pissarra, abandonades feia molt de temps i plenes d'esbarzers i mates de gerds salvatges. Ell seguia la Madeleine, que enfilava cap a la roca plana on normalment s'aturaven per reposar, i feia tot el que podia per seguir el consell freqüent de la seva dona: «Mira al teu voltant. Ets en un lloc preciós. Relaxa't i absorbeix-lo».

–Allò és un *tarn*? –va preguntar ella.

En Gurney va parpellejar.

–Què?

–Allò. –Ella va inclinar el cap en direcció al toll d'aigua profund i immòbil que omplia el buit deixat anys enrere per l'extracció de la pissarra. Aproximadament rodó, s'estenia des del

lloc on seien a la vora del camí fins a una filera de salzes amants de l'aigua a l'altra banda: una superfície cristallina de potser seixanta metres d'ample que reflectia les branques ploroses dels arbres amb tanta precisió que l'efecte semblava un trucatge fotogràfic.

–Un *tarn*?

–Em vaig llegir un llibre preciós sobre rutes a peu per les Highlands d'Escòcia –va dir ella, seriosament–, i l'autor no parava de trobar-se «*tarns*». Em va quedar la impressió que era alguna mena d'estany rocós.

–Hmm.

La seva no-resposta va provocar un llarg silenci, trencat a la fi per la Madeleine.

–Veus allà baix? Allà és on havia pensat que hi hauríem de fer el galliner, just al costat dels espàrrecs.

En Gurney s'havia estat mirant tristament el reflex dels salzes. Va aixecar la vista i va seguir la mirada d'ella, que baixava per un pendent suau i a través d'un trau al mig del bosc que hi havia obert una pista forestal.

Una de les raons per la qual aquella roca al costat de l'antiga pedrera s'havia convertit en el seu lloc d'aturada habitual era que aquell era l'únic punt de la ruta des d'on la seva propietat era visible –la granja vella, els parterres del jardí, les pomeres sense podar, l'estany, el graner acabat de reconstruir, les pastures que envoltaven els edificis fins a la vora dels turons (unes pastures desateses des de feia temps i que en aquella època de l'any eren plenes de cotonets i rudbèckies), la part de la pastura on hi passaven el tallagespa i en deien gespa, la franja de pastura on hi passaven el tallagespa i en deien caminet– i la Madeleine, que s'havia enfilat a la pedra, sempre contemplava amb satisfacció aquella vista de tot plegat, emmarcada d'una manera tan singular.

En Gurney no compartia aquella sensació. La Madeleine havia descobert aquell lloc pel seu compte poc després que hagues-

sin entrat a viure a la granja, i des de la primera vegada que l'hi havia ensenyat ell no podia pensar en aquell indret sense que li vingués al cap que era el punt ideal perquè un franc tirador disparés a algú que entrés o sortís de casa seva. (Havia tingut el seny de no mencionar-ho a la seva dona. Ella treballava tres dies per setmana a la clínica psiquiàtrica local, i en Gurney no volia que se li fiqués al cap que necessitava tractament contra la paranoia.)

El galliner, la necessitat de construir-ne un, la seva mida i aspecte i el lloc on calia aixecar-lo s'havien convertit en temes quotidians de conversa, evidentment engrescadors per a ella, lleugerament irritants per a ell. A finals de maig havien comprat quatre pollastres a petició de la Madeleine i els havien instal·lat al graner, però la idea de traslladar-los a una nova localització prop de la casa havia arrelat.

—Podríem fer un galliner ben maco amb una tanca que anés des del tros dels espàrrecs fins a la pomera —va dir ella, contenta—, perquè tinguessin ombra els dies que fes calor.

—Esclar. —Ho va dir amb una veu més cansada del que hauria volgut.

La conversa s'hauria pogut deteriorar, a partir d'aquell moment, si alguna cosa no hagués cridat l'atenció a la Madeleine, que va tombar el cap.

—Què passa? —va preguntar en Gurney.

—Escolta.

Ell es va esperar, una cosa força habitual. La seva oïda era normal, però la de la Madeleine era extraordinària. Uns quants segons després, quan la brisa que bellugava les fulles va minvar, en Gurney va sentir alguna cosa que venia de lluny, de baix el turó, potser de la carretera del poble, que s'acabava al capdavall del «caminet» de la seva pastura. A mesura que va guanyar potència, va reconèixer el gruny característic d'un motor de vuit cilindres, més gros del compte i amb menys silenciador del que li tocava.

Coneixia algú que conduïa un *muscle car* antic que produïa

exactament aquell so –un Pontiac GTO vermell de 1970 parcialment restaurat–, algú que no hauria pogut triar millor targeta de presentació que aquell udol imperiós del tub d'escapament.

En Jack Hardwick.

Va notar com la mandíbula se li serrava davant de la perspectiva d'una visita del detectiu amb qui havia compartit un historial tan extravagant d'experiències gairebé mortals, èxits professionals i topades de personalitat. No es podia dir que no hagués estat esperant la visita. De fet, havia sabut que arribaria des del moment que s'havia assabentat de l'abandonament forçat d'en Jack del Departament d'Investigació Criminal de la policia de l'estat de Nova York. I es va adonar que la tensió que ara sentia tenia molt a veure amb el que havia passat abans d'aquest abandonament. Tenia a veure amb un deute seriós, i alguna mena de pagament s'hauria de fer.

Una formació de núvols foscos i baixos lliscava ràpidament per damunt de la cresta més allunyada, com si la fes fugir el soroll violent del cotxe vermell, que ara ja era visible des del lloc on seia en Gurney, i que pujava per la franja d'herba rasurada en direcció cap a la granja. Va sentir breument la temptació de quedar-se allà dalt del turó fins que en Hardwick se n'anés, però sabia que amb això no hi guanyaria res, que tan sols allargaria el període d'incomoditat abans de la trobada inevitable. Amb un petit gruny de determinació, es va aixecar de la roca.

–L'esperaves? –va preguntar la Madeleine.

En Gurney es va sorprendre que ella recordés el cotxe d'en Hardwick.

–Em recordo del soroll que fa –va dir ella, com si li hagués llegit l'expressió de la cara.

En Gurney va mirar turó avall. El GTO es va aturar al costat del seu Outback empolegat a l'àrea improvisada d'aparcament, al costat de la casa. El motor potent del Pontiac va bramular amb més força un parell de segons, com si en Hardwick hagués donat gas abans d'apagar-lo.

–L’esperava en general –va dir en Gurney–, no precisament avui.

–El vols veure?

–Jo diria que ell em vol veure a mi, i m’agradaria enllestir-ho i no pensar-hi més.

La Madeleine va fer que sí, i es va aixecar.

Quan van fer mitja volta per enfilars sendera avall, la superfície de mirall de la bassa va tremolar sota una brisa sobtada, que va dissoldre la imatge invertida dels salzes i el cel en milers de fragments irreconeixibles de verd i de gris.

Si en Gurney hagués estat la mena d’home que creu en les profecies, hauria pogut dir que la imatge esmicolada era un senyal que anunciava la destrucció que s’acostava.

CAPÍTOL 2

Escòria humana

A mig baixar Barrow Hill, per entremig dels boscos, sense poder veure la casa, el mòbil d'en Gurney va sonar. Va reconèixer el número d'en Hardwick.

–Hola, Jack.

–Teniu tots dos cotxes aquí. Us heu amagat al soterrani?

–Estic molt bé, gràcies. I tu com estàs?

–On coi ets?

–Estem baixant pel boscany de cireres, a mig quilòmetre cap a l'oest des d'on ets tu.

–Aquell turó amb els arbres que tenen les fulles plenes de rovell?

En Hardwick tenia una manera única de tocar la pera a en Gurney. No era només per les conyetes negatives que deixava anar, ni pel plaer que l'home semblava experimentar quan les engaltava; era també per l'eco insòlit d'una veu procedent de la infantesa d'en Gurney: la veu incansablement sardònica del seu pare.

–Exacte, el del rovell. Què puc fer per tu, Jack?

En Hardwick es va aclarir la gola amb un entusiasme desagradable.

–La pregunta seria: què podem fer l'un per l'altre? Tu per mi, jo per tu. Per cert, he vist que la porta de la casa no és tancada. Et fa res que t'esperis a dintre? Aquí fora hi ha un colló de mosques.

En Hardwick era dret al mig de la gran sala oberta que ocupava la meitat de la planta baixa. En un extrem hi havia una cuina

rural. Una taula rodona de pi encaixava en una alcova al costat d'unes portes vidrieres. A l'extrem més allunyat hi havia una zona d'estar, al voltant d'una llar de foc enorme, de pedra vista, i una estufa de ferro a certa distància. Entremig hi havia una taula senzilla d'estil Shaker i mitja dotzena de cadires de fusta.

La primera cosa en què es va fixar en Gurney quan va entrar a l'habitació era que hi havia alguna cosa estranya a l'expressió d'en Hardwick.

Fins i tot la mala bava en la seva primera pregunta –«I on és, la deliciosa Madeleine?»– li va semblar estranyament forçada.

–Sóc aquí mateix –va dir ella, mentre sortia del safareig i se n'anava cap a l'illa central de la cuina, on hi havia la pica, amb un somriure mig de benvinguda, mig de neguit. Duia un grapat de flors silvestres que semblaven àsters, i que acabava de collir a la pastura. Les va deixar al costat de l'escorreplats i es va mirar en Gurney.

–Les deixo aquí. Ja buscaré un gerro després. Me'n vaig a dalt, a assajar.

Mentre les seves passes s'allunyaven cap al pis superior, en Hardwick va somriure d'orella a orella i va xiuxiuejar:

–És com s'arriba a la perfecció: assajant. I què assaja?

–El violoncel.

–Ah. esclar. Saps per què li agrada tant, a la gent, el violoncel?

–Perquè sona bé?

–Ah, Davey, noi, vet aquí aquella perspicàcia tan directa que et va fer tan famós. –En Hardwick es va llepar els llavis.– Però saps què és, exactament, el que fa que aquest so en particular soni tan bé?

–Per què no m'ho dius tu, Jack?

–I privar-te d'un petit enigma fascinant per resoldre? –Va sacsejar el cap amb una resolució histriònica.– Ni somiar-ho. Un geni com tu necessita desafiaments. Si no, perd facultats.

Mentre en Gurney es mirava en Hardwick, es va adonar de

què no li quadrava, de què trobava estrany. Per dessota de la xerrameca agressiva, que era la seva manera habitual d'enfrontar-se amb el món, semblava que hi havia una tensió gens habitual. El nervi formava part de la seva personalitat, però el que en Gurney detectava als ulls blau pàl·lid d'en Hardwick era més nerviosisme que no pas nervi. Allò va fer que es preguntés quina una l'esperava. Aquell nerviosisme tan poc característic de l'altre home era contagiós.

Tampoc no ajudava que la Madeleine hagués triat de tocar una peça força crispada, per assajar amb el violoncel.

En Hardwick va començar a passejar-se per la sala allargada, va tocar els respatl·lers de les cadires, les cantonades de les taules, els testos de les plantes, els bols i ampolles i canelobres decoratius que la Madeleine havia comprat a les botigues d'antiguitats, molt econòmiques, de la zona.

–M'encanta aquest lloc! M'encanta! És autèntic de collons!
–Es va aturar i es va passar les mans pels cabells curts, prematurament grisos.– Saps què vull dir?

–Que és autèntic de collons?

–És rural total. Mira-te aquesta estufa de ferro colat, feta a Amèrica, tan americana com les truites de farina. Mira-te els taulons d'aquest terra, tan rectes i tan honestos com els arbres dels quals van sortir.

–Mira't.

–Perdona?

–Es diu *mira't*. No pas *mira-te*.

En Hardwick va deixar de caminar.

–Què cony dius?

–Té algun objectiu, aquesta visita?

En Hardwick va fer una ganyota.

–Ai, Davey, Davey... directe al gra, com sempre. Deixes de banda el meu intent de fer una mica de conversa, els meus esforços per lubricar el nostre contacte social, uns quants compliments amicals sobre la simplicitat de la decoració de casa te...

–Jack...

–Molt bé. Anem al gra. A la merda la conversa. On ens asseiem?

En Gurney va assenyalar la taula rodona al costat de les portes vidrieres.

Quan van estar asseguts l'un al davant de l'altre, en Gurney es va reparar i va esperar.

En Hardwick va tancar els ulls, es va fer un massatge rude a la cara, com si provés d'eradicar una picor profunda sota la pell. Llavors va ajuntar les mans al damunt de la taula i va començar a parlar:

–Em preguntes si la meva visita té algun objectiu. Sí que el té. Una oportunitat. Saps aquell tros de *Juli Cèsar* sobre una marea en els afers dels homes?

–Per què ho dius?

En Hardwick es va inclinar damunt de la taula, com si aquelles paraules amaguessin el secret definitiu de la vida. La burla crònica havia desaparegut de la seva veu.

–«Hi ha una marea en els afers dels homes; / si un s'hi llença al moment de la pujada / atrapa la fortuna. Mes si un deixa / que se li escapi, tot el gran viatge / de la vida es consum en aigua-molls / i en racons de misèria».

–T'ho has après de memòria només per a mi?

–Ho vaig aprendre a escola. Em va quedar per sempre.

–No t'ho havia sentit dir mai.

–No s'havia donat mai la circumstància adient.

–Però ara, en canvi...?

Un tic va fer tibar una comissura de la boca d'en Hardwick.

–Ara ha arribat el moment adient.

–Una marea en els teus afers...?

–En els nostres afers.

–Els teus i els meus?

–Exacte.

En Gurney va estar una estona sense dir res, tan sols es va

mirar la cara excitada i neguitosa que tenia al davant. Se sentia molt més incòmode amb aquella versió sobtadament sincera i seriosa d'en Jack Hardwick del que s'hi havia sentit mai amb l'etern cínic.

Per uns instants, l'únic so de tota la casa era la melodia enervant d'una peça de violoncel de començaments del segle xx amb la qual feia una setmana que la Madeleine es barallava.

Gairebé imperceptiblement, la boca d'en Hardwick es va tornar a tibar.

Veure-ho per segona vegada, i esperar que passés una tercera, va irritar en Gurney. Perquè allò li feia pensar que el pagament que li exigiria pel deute que havia contret mesos enrere seria substancial.

—Tens previst explicar-me de què estàs parlant? —va preguntar.

—Estic parlant del cas Spalter. —En Hardwick va pronunciar aquelles dues últimes paraules amb una combinació d'importància i menyspreu. Tenia els ulls fits en els d'en Gurney, com si esperés la reacció adient.

En Gurney va arrugar el front.

—La dona que va disparar al seu marit a Long Falls? El polític ric? —Havia estat notícia de primera pàgina a començament d'any.

—Just.

—Que jo recordi, va ser un cas obert i tancat. Van enterrar la senyora a sota d'una allau de proves i testimonis de l'acusació. Per no dir res d'aquell detallet extra... que en Carl, el seu marit, es morís durant el judici.

—Just.

Va començar a recordar els detalls.

—Li va disparar al cementiri, quan ell visitava la tomba de la seva mare, no? La bala el va paraitzar, el va convertir en un vegetal.

En Hardwick va fer que sí.

—Un vegetal en cadira de rodes. El vegetal que l'acusació feia entrar al tribunal cada dia. Un espectacle de puta pena. Un recordatori constant per al jurat mentre jutjaven la seva dona per haver-li fet allò. Fins que l'home, esclar, es va morir a mig judici, i van haver de deixar de portar-lo al tribunal. El judici va continuar... només van haver de canviar els càrrecs, d'intent d'assassinat a assassinat.

—L'Spalter era un especulador immobiliari, molt ric, no? Acabava d'anunciar que presentava la seva candidatura com a governador per un tercer partit.

—Sí.

—Anticrim. Antimàfies. Un eslògan amb pebrots. «És hora de fer fora l'escòria humana». O alguna cosa per l'estil.

En Hardwick es va inclinar cap endavant.

—Les paraules exactes, Davey, noi. En tots els seus discursos se les manegava per parlar de «l'escòria humana». Cada puta vegada. «L'escòria humana ha sortit a la superfície del pou negre de corrupció política que infecta la nostra nació». L'escòria humana això, l'escòria humana allò. A en Carl li agradava deixar les coses clares.

En Gurney va assentir.

—Si no recordo malament, la seva dona tenia una aventura, i li feia por que ell se'n divorciés, cosa que li hauria costat milions de dòlars, tret que el seu marit morís abans de canviar el testament.

—L'has clavat. —En Hardwick va somriure.

—L'he clavat? —En Gurney va posar cara d'incredulitat.— Aquesta és l'oportunitat que t'ha de portar la marea? El cas Spalter? Per si no te n'havies adonat, el cas Spalter està acabat, tancat, punt i final. Que jo recordi, la Kay Spalter compleix un mínim de vint-i-cinc anys a la presó de màxima seguretat de Bedford Hills.

—Tot això és veritat —va dir en Hardwick.

—Doncs què coi vols dir?

En Hardwick es va permetre un somriure llarg, lent i sense gens d'humor, la mena de pausa dramàtica que a ell li agradava i que en Gurney no podia suportar.

–Vull dir que... tot va ser un muntatge, a la senyora li van penjar el mort. El cas en contra seva era una invenció total, de cap a peus. Una bola... pura... i dura. –Un altre cop, a la comissura del somriure, el tic.– En resum, estem parlant de fer revocar la condemna de la senyora.

–Com ho saps, que el cas era una invenció?

–Un poli corrupte la va donar pel cul.

–I com ho saps?

–Sé coses, i ja està. I a més, la gent em diu coses. El poli corrupte té enemics... i amb raó. No és que sigui brut, és que és fastigós. Un tros de merda de campionat. –Hi havia una fúria als ulls d'en Hardwick que en Gurney no havia vist mai.

–D'acord. Diguem que un poli corrupte li va penjar el mort. Arribem fins al punt de dir que ella era innocent. Què té a veure amb tu, això? O amb mi?

–Deixant de banda la petita qüestió de la justícia?

–Aquesta mirada teva no té res a veure amb la justícia.

–I tant que sí. Ho té tot a veure amb la justícia. L'organització em va donar pel cul. Doncs ara jo donaré pel cul a l'organització. Honestament, legalment, i totalment de la banda de la justícia. A mi em van fer fora perquè sempre ho havien volgut fer. Vaig badar una mica amb uns quants expedients del cas del Bon Pastor que et vaig passar, parides burocràtiques, i això va donar als cabrons l'excusa que necessitaven.

En Gurney va assentir. S'havia estat preguntant si mencionaria el deute: el benefici que en Gurney n'havia tret, el preu que en Hardwick havia hagut de pagar (la seva carrera). Ara ja no calia que s'ho preguntés.

En Hardwick va continuar.

–O sigui que ara em dedicaré al negoci d'investigador privat. De detectiu a l'atur a detectiu de lloguer. I la meva primera

clienta serà la Kay Spalter, a través de l'advocat que s'encarregarà de la seva apel·lació. I per tant, la meva primera victòria serà una victòria molt important.

En Gurney va fer una pausa i va rumiar el que acabava de sentir.

–I jo?

–Què?

–Has dit que això era una oportunitat per a tots dos.

–I això és exactament el que és. Per a tu, podria ser el putxo cas de la teva vida. T'hi fiques, el fas a trossos, i el tornes a muntar de la manera correcta. El cas Spalter va ser el crim de la dècada, i ara serà el muntatge del segle. Què en treus tu? Esbrinar què va passar, dir-ho amb totes les lletres, i pel camí, clavar un parell de puntades de peu als collons d'uns quants cabrons fills de puta. I et podràs penjar una altra medalla, Sherlock. Una d'enorme.

En Gurney va assentir a poc a poc.

–D'acord, però... no has vingut tan lluny només per donar-me l'oportunitat de clavar puntades de peu a uns cabrons. Per què vols que m'hi fiqui?

En Hardwick va arronsar les espatlles, va respirar fondo.

–Per moltes raons.

–I quina seria la més important...?

Per primera vegada, va semblar que li costava trobar les paraules.

–Per ajudar a collar una mica més el cargol i tancar el tracte.

–Encara no hi ha tracte? Em pensava que havies dit que la Kay Spalter era la teva clienta.

–He dit que serà la meva primera clienta. Primer s'han d'arreglar uns quants detalls legals.

–Detalls?

–T'ho asseguro, tot està a punt, només és qüestió de pitjar els botons que cal.

En Gurney va tornar a veure el tic, i va notar que els músculs de la seva mandíbula també es tibaven.

En Hardwick va continuar ràpidament.

—A la Kay Spalter la va representar un imbècil mitja merda nomenat pel tribunal que tècnicament encara és el seu advocat, cosa que debilita una sèrie d'arguments molt poderosos per aconseguir que revoquin la condemna. Una de les bales potencials a la pistola de l'apel·lació seria la incompetència de la representació legal en el judici, però el tio que té ara no pot presentar aquesta al·legació. No li pots dir al jutge: ha d'alliberar la meua clienta perquè sóc un imbècil mitja merda. T'ho ha de dir un altre, que ets un imbècil mitja merda. *Lex terrae*. O sigui, en resum...

En Gurney va intervenir.

—Espera un moment. Aquella família ha de tenir una tona de diners. Com pot ser que acabés amb un advocat d'ofici...?

—Una tona de diners, sí. El problema és que tots anaven a nom d'en Carl. Ell ho controlava tot. Això diu molt de la mena de tio que era. La Kay vivia com una senyora molt rica sense tenir ni un centau a nom seu. Tècnicament, és indigent. I li van assignar un advocat dels que s'assignen normalment als indigents. Ja et pots imaginar el pressupost de la defensa. El que et deia, necessita una nova representació. I tinc l'home perfecte a punt, fent-se punta als ullals. Un malparit llest, ferotge i sense principis... sempre està afamat. Ella només ha de signar un parell de papers per fer oficial el canvi.

En Gurney es va preguntar si ho havia sentit bé.

—Vols que jo li vengui la moto?

—No. De cap de les maneres. No s'ha de vendre res. Només vull que siguis part de l'equació.

—Quina part?

—La del detectiu d'homicidis famós de la gran ciutat. Investigacions per assassinat resoltes amb èxit i condecoracions a cabassos. El tio que va donar la volta al cas del Bon Pastor i va fer avergonyir tots els caps de cony.

—¿M'estàs dient que vols que faci el paper d'home de palla,

brillant i enlluernador, per a tu i el teu «malparit ferotge i sense principis»?

—No és que no tingui principis, tampoc. És... agressiu. Sap clavar cops de colze. I no, tu no series l'home de palla de ningú. Tu intervindries. Formaries part de l'equip. Part de la raó per la qual la Kay Spalter ens hauria de contractar per tornar a investigar el cas, preparar la seva apel·lació i revocar el seu coi de condemna.

En Gurney va sacsejar el cap.

—No et segueixo. Si de bon començament no hi havia diners per contractar un advocat de primera, com és que ara sí que n'hi ha?

—Per començar, si ens haguéssim fixat en els punts superficialment forts del cas de l'acusació, no hi havia cap gran esperança que la Kay se'n sortís. I si no se'n podia sortir, no tenia cap manera de poder pagar una factura d'avocat considerable.

—Però ara...?

—Però ara la situació és diferent. Tu, jo i en Lex Bincher ens n'assegurarem. Em pots ben creure, la Kay se'n sortirà, i els dolents aniran de cap a la garjola. I quan ella se n'hagi sortit, li pertocarà una mossegada enorme dels calés d'en Carl com a principal beneficiària.

—Vols dir que el tal Bincher treballa a comissió en un cas criminal? Això no és semiil·legal, o com a mínim poc ètic?

—No pateixis. No hi ha cap clàusula compromesa a l'acord que haurà de signar. Suposo que es podria dir que si en Lex cobrarà o no depèn de l'èxit de l'apel·lació, però no hi ha res per escrit que relacioni una cosa amb l'altra. Si l'apel·lació fracassa, tècnicament la Kay li deurà un munt de diners. Però no hi pensis, en això. És problema d'en Lex. A més, l'apel·lació tindrà èxit!

En Gurney es va repapar a la cadira, va mirar-se a través de la porta el tros dels espàrrecs a l'altra banda del pati de pedra. Les esparregueres havien crescut molt més que els dos estius anteriors. Un home alt podria estar-se dret allà al mig sense que el

veiéés ningú. Normalment tenien un color blau-verd, però ara, sota un cel gris i inquiet, semblava com si no en tinguessin cap. Tombaven cap a aquesta banda, després cap a l'altra, empeses per les brises esporàdiques que semblaven venir de cap direcció previsible.

Va parpellejar, es va fregar la cara violentament amb totes dues mans, i va provar de tornar a concentrar el pensament a reduir a les seves parts essencials el merder que li havien posat al davant.

Tal com ell ho veia, li estaven demanant que ajudés en Hardwick a començar la seva nova carrera com a investigador privat ajudant-lo a aconseguir el seu primer client important. I això havia de ser el pagament pels favors pràcticament il·legals que en Hardwick li havia fet en el passat, i que li van costar la seva carrera dins del cos de la policia de l'estat. Això estava clar, si més no. Però hi havia molts altres factors a tenir en compte.

Un dels trets més característics d'en Hardwick havia estat una independència atrevida, la mena d'independència que no tenia por de les conseqüències perquè en Hardwick no se sentia gaire lligat ni a res ni a ningú ni a cap objectiu predeterminat. Però ara estava claríssim que l'home se sentia molt lligat a aquest nou projecte i al seu suposat desenllaç, i el canvi no va semblar del tot positiu a Gurney. Es va preguntar com seria, treballar amb en Hardwick en aquell estat alterat, amb tota la seva mordacitat intacta, però ara al servei de l'obsessió i el ressentiment.

Va desviar la seva atenció, de les esparregueres a la cara d'en Hardwick.

–I què vol dir, això, Jack... «formar part de l'equip»? Què voldries que fes, específicament, a part de posar cara d'espavilat i ensenyar les meves medalles?

–El que et vingués de gust de fer, coi. Escolta, t'ho dic de debò... el cas de l'acusació estava podrit de dalt a baix. Si el cap de la investigació no acaba a la presó d'Attica quan s'acabi tot això, em... em faré vegà, collons. Et garanteixo absolutament

que tots els fets subjacents i les narratives estaran plenes de forats. Fins i tot la puta transcripció del judici n'està plena. I una cosa, Davey, noi, ho reconeguis o no saps perfectament que mai no hi ha hagut cap policia que tingués més bon ull i més bona orella per trobar forats que tu. Aquesta és la història. Et vull al meu equip. Em faràs aquest favor?

«Em faràs aquest favor?». El prec va ressonar dins del cap d'en Gurney. No se sentia capaç de dir que no. No pas en aquell precís moment, si més no. Va respirar fondo.

–Tens la transcripció del judici?

–La tinc.

–Aquí?

–Al cotxe.

–Li... faré un cop d'ull. I després ja ho veurem.

En Hardwick es va aixecar de la taula, i ara el seu nerviosisme semblava més aviat excitació.

–També et deixaré una còpia de l'expedient oficial del cas. Hi ha la tira de coses interessants. Ens podria ajudar.

–Com has aconseguit l'expedient?

–Encara em queden uns quants amics.

En Gurney va somriure amb incomoditat.

–No et prometo res, Jack.

–Molt bé. Cap problema. Vaig a buscar els papers al cotxe. Tu agafa't el temps que calgui. A veure què et sembla. –Quan era a punt de sortir, es va aturar i va girar-se.– No te'n penediràs, Davey. El cas Spalter ho té tot... horror, odi, gàngster, bogeria, política, molts diners, moltes mentides, i potser una miqueta d'incest i tot. Cony, t'encantarà!